

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: Skrifter i Udvalg

Citation: Møller, Poul Martin: "Skrifter i Udvalg", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 91.  
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-idm140426998285616/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

SIDSTE DIGTE

TIL SELSKABET FOR DE SKØNNE  
VIDENSKABER

— — — ταύτης δ' ἀποπαύς ἀοιδῆς  
λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ  
τεῖρεται. *Homer.*

Du Selskab, som lydt med Basunernes Tegn  
Poeterne kalder til Sang,  
Som lokker en Byge velgørende Regn  
Af Digtninger ned over Daniens Egn  
Ved Sølvets melodiske Klang!

Af Musernes Tønde du tager en Tap,  
Da fuse vel Rimene frem:  
Du byder os gøre Romancer om Kap,  
Du beder om fire — ja se, om du slap,  
Vel tusinde bringes dig hjem.

At spare paa Rim er urimelig Skam,  
Naar Rimet betales honnet.  
Romancer! — en hel ubetydelig Dram  
Behøves af Vandet i Musernes Dam  
For dem at forlærdige net.

De bydes for intet i hver en Avis,  
Selv uden Forhaabning om Tak;  
Men hundrede Daler — forførende Pris!  
Dig selv har du bundet et grueligt Ris.  
Vi komme med Pik og med Pak!

En Sæk med Romancer du har i Behold  
Til Julens velsignede Fest,  
Din Fred og din Morskab er Pokker i Vold,  
Din Leg er forspildt, og din Grød bliver kold,  
Og slide du skal som en Hest.

Din Fred den er fløjten, og Fryden er væk,  
Du læser dig sikkert kaput.  
Du ryster og blegner vel sagtens af Skræk  
Ved Tankerne blot om den rædsomme Sæk,  
Som tømme du skal absolut.

I Drømme poetiske Griller og Klang  
Som Fluer vil sværme dig om.  
Urolig du vender dig mangen en Gang,  
Du vaagner, og — struttende, stoppet med Sang,  
Staar Sækken og venter sin Dom.

Ved Menneskers Lidelser aldrig jeg lo;  
Jeg ønsker, din Kval var forbi.  
Ugærne jeg røver min Næste sin Ro,  
Dog tager jeg sikkert et Lod eller to  
I Sangens det ny Lotteri.

Der høres vindskibelig Støjen og Stim  
Paa hele det danske Parnas;

En Fødderne fæster i Række med Lim,  
Ens Tanker spoleres af Mangel paa Rim,  
En andens af Mangel paa Plads.

Men naar nu den svære poetiske Last  
Er sigtet og taget til Doms,  
Undtagen en Haandfuld, som let i en Hast  
Sig hænger ved Sækken i Rimpningen fast,  
Hvor bliver det tykkere Grums?

Du lever nu selv med de lækreste højt;  
Men Skrabet, der bliver igen,  
Den mellemste Sort og det pæreste Pøjt,  
Der falder den kræsnere Gane for drøjt,  
Hvor Pokker skal det køres hen?

Du strakte din Kæp over Landet og bad,  
Da myldred Romancerne frem:  
Snart fylde poetiske Padder vor Stad,  
Besudle hver Bog og hvert ugentligt Blad;  
Mon saa du kan frelse dit Hjem?

#### TO FRAGMENTER

##### I

[Og aldrig brydes skal den skønne Kæde;  
Men Sangen, arvet gennem Seklers Rad,  
Med Oldtids Røst skal yngre Slægter glæde,  
Og skaffe nye Tider nye Kvad.]

Og det skal være Blod af Stammens Aarer,  
Som flyder i den brave Sangers Bryst,

Og det skal være Folkets Fryd og Taarer,  
Som klinger i den danske Digtets Røst.

---

Der fødes skal en Art foruden Kræfter,  
En Slægt, som intet kan og intet vil;  
Kun hines djærve Sang den vrænger efter,  
Og plager Folket med sit Lirespil.

For een, der løfter sig paa egne Vinger,  
Skal Snese bruge laante Fjeres Pryd;  
Og hver en mandig Røst et Ekko bringer,  
Som døver Øret for den første Lyd.

En til en prægtig Sang sin Tanke samler;  
Hans Mund er aaben og hans Stræng er stemt;  
Men han i Mulighedens Mørke famler;  
Thi hvad han synge vil, han har forglemt.

I et Minut han lader, som han raser;  
Men pludselig han bliver rørt og øm,  
Og medens han med Skoggerlatter spaser,  
Med et han brister i en Taarestrom.

I et Sekund han følger Schillers Banner,  
Saa er han straks af Wessels Aand besat,  
Nu efter Heines Pibe han sig danner,  
Gør saa en lille Flugt i Nordens Nat.

Syv Aander i hans drukne Hoved stride;  
Han taler græsk, romantisk, tysk og fransk.  
Paa en Gang Trubadur og Homeride,  
Syv Tunger bruger han, men ingen dansk.

Og danske Mænd, som høre paa hans Toner,  
Forundret spørge: hvilken sælsom Lyd?  
Er det den danske Røst i Egens Kroner?  
Er det en sjællandsk Piges Hjertensfryd?

II

I tungsindige Timer jeg ofte beklager  
Dig, det nittende Sekels forstandige Mand.  
Poesiens Blomst er forbrændt paa din Ager,  
I en Ørken du søger Forjættelsens Land.  
Din Dreng er en Olding, der aldrig skæmter,  
Hans Musik er Rebellernes Klokke, der klemter;  
Han af Vrede er bleg,  
Og Drab er hans Leg.  
De smaa Kannibaler med blodige Fingre  
Kun danse, naar Oprørspiberne skingre.

---

Du har Ret: det er ude med min Poesi,  
Nu vælter jeg Kunstens foragtede Alter.  
Forgæves man byder mig nyt Rangleri  
Og viser mig Helten i Blik og i Pjalter:  
Forgæves af Kunstens høje Ruiner  
De pæne Kasteller man sindrig kliner;  
Af det ældgamle Spil  
Ej daares jeg vil.  
Lad Dækket gaa ned, jeg er lige glad;  
Mit Aarhundredes Kunst kan jeg udenad.

---

Og dog! Hvad er Livet, naar Kunstnerne flygte,  
Naar Alvor bebør under Loftet af Is  
Et hælgmørkt Hus, uden Lys eller Lygte,  
Og Linden for Dør med sit kulsorte Ris?

*Fortsættelsen fattes.*

### KUNSTNEREN MELLEM OPRØRERNE

Der staar en brunlig Bygning  
Ved Stadens bredeste Plads,  
Med et Spir paa sin Rygning  
Og Ruder af farvet Glas.  
Beskedent i et Hjørne  
Den dølger sin tykke Mur.  
Paa dens Gavle ligge Bjørne  
Med Tigere paa Lur.

Kastanietræer spænde  
For Muren en løvrig Rad;  
Tungt Vaarzefyrerne vende  
Det femfingrede Blad.  
Igennem de gyngende Grene  
Solstraaler til Salen gaa,  
Og stænke paa Gulvets Stene  
Med Sølvstjærner smaa.

Der har en Kunstner Bolig.  
Med sine Lærliches Flok  
Han arbejder trolig  
I Marmorets hvide Blok.  
Hans Hylder i Væggen prange  
Med Guder af Sten og Ler.  
Paa Gulvet laa der saa mange,  
I hans Hoved laa der fler.

Over Stengulvets Tærning  
Gaar Mesteren op og ned,  
Beser sine Svendes Gærning  
Og hjælper dem paa Gled.

Han berømmer glad de dygtige  
Og lærer dem listige Greb,  
Men taler haardt til de flygtige  
Og dem med det svage Begreb.

Sin Arm, den blottede, stærke,  
Han strækker i Luften lang,  
Og beder dem vel at mærke  
Paa Senernes Ormegang.  
Han peger paa Muskelens Fletning,  
Der kryber som en Aal,  
Og beder dem tage dens Retning  
Til Mønster og til Maal.

Fra Skønheds højeste Himle  
I hans vævre Fantasi  
En Sværm af Billeder vrimle  
Og kræver at blive fri.  
Da sætter han sig fyrig  
Paa sin liden Taburet.  
Se, hvor Haarets Vækst balstyrig  
Fortrænger hans Kasket!

Dog ikke han med sin Muse  
Sidder lang Tid i Fred.  
Frem springer en Pog i Bluse,  
Han gør Kunstneren vred:  
»Giv os nu Ferie, Fader!  
Vor Flid er i Dag forbi.  
Der drives i alle Gader  
Et rædsomt Myrderi.



Oprørets prægtige Banner  
I Luften flyver stolt;  
Man styrter vore Tyranner,  
Man bryder Baand og Bolt.  
Alt Frihedens Helte sig nærme  
Med Bøsser, Knipler og Spyd.  
Lyt, hvor de modige Sværme  
Synge Viser af Fryd!

Nu Fødelandets Skæbne  
Staar tydelig paa Spil.  
Den, der sig ej vil væbne,  
Han maa dog se til.« —  
»Est du nyfigen, Snøbel!  
Saa kig af Vinduet ud:  
Se paa den drukne Pøbel  
Og paa Gadefredens Brud.«

Saa taler den vrede Mester.  
Men Larmen nærmer sig mer;  
Snart selvbudne Gæster  
I sin Bolig han ser.  
Ind bryder i Mesterens Paasyn  
En Skare, sær og lang,  
Med grimt sværtet Aasyn  
Og med Kjortelen vrang.

De havde blodige Skrammer  
Af Hug og Stik;  
Infernalske Vredesflammer  
Brændte fra hvert et Blik.

Deres Ordfører bister  
Hen for Mesteren tren,  
Og Hadet stod i Gnister  
Fra hans Øjes brune Sten.

»Du Kvindemand, du sløve!  
Vaagn op og føl din Skam.  
Du har Kræfter som en Løve,  
Men Hjærte som et Lam.  
I Kunstens vamle Sukker  
Du forkæler din Tand.  
Bryd dine vælske Dukker  
Og rejs dig som en Mand.

Du kildrer de rige Daarer  
Med Øjelyst og Leg;  
Men husk, at den fattiges Taarer  
Derfor til Himlen skreg.  
Dog nu kan du sone din Brøde  
I Frihedens Morgengry,  
Mens Tidens Ørn skal føde  
Sit Guldæg paa ny.

Frem, Herrespir at brække  
For at frelse din Sjæl!  
Træd ud i Borgernes Række  
Som en ærlig Rebel!«  
Sit Hjærte Mesteren tvinger  
Og svarer med rolig Aand:  
»Jeg aldrig Vaaben svinger  
I By paa egen Haand.

Saae lidet jeg ænser  
Dit myndige Herrebud;  
Inden Lovens hellige Grænser  
Er jeg fri som en Gud.  
I Fredens milde Skygge,  
Bog Lovens Kobbermur  
Vi Kunstnere sysle trygge,  
Naar Voldsmænd blæser paa Lur.

Hvis Fyrsten min Tjeneste kræver,  
Til Kampen vil jeg gaa.  
Da bringer jeg ham to Næver  
For blandt eder at slaa.  
Sikkert min Herre forstaar det  
At dæmme for Oprørets Elv;  
Men, hvis han ikke formaar det,  
Da kan jeg værge mig selv.

Gaar bort med Spyd og Stænger  
Foruden al støjende Lyd!  
Ellers I sikkert ej længer  
Skal synge Viser af Fryd.« —  
Til sin Skare den Fører vinker,  
Og rask paa hans Bud  
I Vejret Sværdene blinker  
Til Husfredens Brud.

Alle Smaabilleder dyre  
Til Fliserne styrtes brat;  
Med Pistoler blindt de fyre  
Paa Kunstnerens Marmorskat.

Hvert et dejligt Under,  
Han i sit Liv har skabt,  
Det ligger i faa Sekunder  
Brudt, knust og fortabt.

»Du krybende Skaffer  
Af de stores Sansesfyd!  
Se nu, hvor Folket straffer  
Dit Savn af mandig Dyd.« --  
Mesteren paa sine Støtter  
Stirrer maalløs og hvid,  
Ej en Fod fra Stedet han flytter,  
Forstenet han staar en Tid.

Men som han staar og stirrer  
Og ryster paa Kroppen stum,  
Hans Øje sig vildt forvirrer,  
Af hans Mund træder Skum.  
De væbnede lo ved hans Lader,  
Dog et Trin tilbage de veg;  
Deres Tænders kridhvide Rader  
Stak af til det sværtede Skæg.

Kunstnerens Øjne baade  
De løbe som Hjul omkring  
Paa en vanvittig Maade:  
De bebude sælsomme Ting.  
Ved Væg var en Kølle stillet  
Af Eg, tung som Staal.  
Til en Halvguds ædle Billed  
Af den han tog Maal.

Den Prygl tre Gange han svinger  
Over Hovedet om.  
Rød Skaren tilbage springer,  
Da mod den han kom.  
Ned iblandt dem den synker  
Saa svær som en Sten,  
Og mangen en da klynker  
Med brudne Pandeben.

Som en Vild af de Brune  
Paa Java gaar Amok  
Og myrder i rædsomt Lune  
Mænd og Kvinder i Flok:  
Saa farer han med sin Kølle  
Blandt Mængden omkring.  
Som Vinger over en Mølle  
Den susende gik i Ring.

De søge Redning i Flugten  
Til Pladsen vid og bred;  
Men efter dem følger Tugten  
Og slaar iblandt dem ned.  
Det varéd ej ret længe,  
Da laa der for hans Dør  
To frisindede Dreng  
Og en lam Redaktør. —

Lærlingen sig fornøjer  
Med at se fra Vinduet ud:  
»Hvor dog hele Byen støjer  
Af Drab, Skrig og Skud!

Jeg tror vist, Friheden sejrer;  
Thi hisset Drengenes Trop  
Paa Torvets Eliser lejrer  
Under Jubel deres Krop.

En Skuffe med Rosiner  
Til Deling de faa,  
Med bedrøvede Miner  
Maa Kræmmeren se derpaa.  
En Sjoer spørger sin Frille:  
»Hvad bringer du til vort Hus?«  
»Fint Lærred til den lille,  
Kaffe, Citroner og Snus.«

Alt Flaskerne de røres,  
Rigt strømmer Torvet med Vin;  
Den blodigste Kamp dog føres  
Om Kræmmerens Pengeskrin.  
Se, Mester med sin Hammer  
Kommer over dem i Storm:  
Enhver, som han rammer,  
Han vrider sig som en Orm.« —

Fyrstens beredne Drabanter  
Med Banderne stred  
I Staden paa alle Kanter,  
Og Kampen var svær og hed.  
Hist tabte Rebellerne Modet;  
Her maatte Rytterne fly;  
De skaanede Borgerblodet  
I den vildførte By.

Men Mesteren grusom farer  
Igennem Gaden lang;  
Han intet levende sparer,  
Han gaar Bersærkegang.  
Blindt i den flygtende Mængde  
Han slaar for Fode ned.  
Hæren med hele sin Længde  
Da følger i hans Fjed.

\* \* \*

Nu var der roligt i Byen.  
Snart Maanen leger Skjul  
I de blødeste Dun af Skyen,  
Snart blottes det blanke Hjul.  
Hjem ride Rytternes Rader  
Med Musik, fuld af Fred.  
Saa fjærnt i de stille Gader  
Man hører Hestenes Fjed.

Kunstneren vemodig  
Paa en Afviser sad;  
Hans højre Haand var blodig,  
Til Himlen han bad.  
Hans Øjelaag sig lukke,  
Som en død var han bleg;  
Med de tungeste Sukke  
Hans Bryst faldt og steg.

Snart vækkes han af Drømme;  
Thi hans Fyrste selv sit Spand  
Styrer med Purpurtømme  
Til den modfaldne Mand.

Venlig han beder ham træde  
Til den svævende Karm,  
Og sænker en gylden Kæde  
Over Kunstnerens Barm.

»Du stærkeste blandt de kække  
Modtage min Naades Bevis!  
Dig skyldes i Kæmpernes Række  
For Manddom den højeste Pris.  
Frivillig Haand du rakte  
Til Kamp mod Mord og Vold;  
Din Fødeby du bragte  
Dit ædle Bryst til Skjold.«

Den blege Kunstner svarer:  
»Min Fyrste, behold din Pragt!  
Aldrig ved Kampens Farer  
Jeg søger Guld eller Magt.  
Heltenes Kors i Sløjfe  
Var aldrig min Attraa;  
Paa fremmede Grænser strøjfe  
I Dag du mig saa.

I min Kunst har jeg hjemme  
Som en Mester i mit Fag;  
Allerhelst jeg vilde glemme  
Mit Blodværk i Dag.  
Formørke vil dets Erindring  
Min Billedverdens Glans  
Og lægge hæsleg Hindring  
For mine Syners Dans.



I mit Værksted, det stille,  
Siger jeg Verden Farvel,  
Vil aldrig Dommer spille  
Og ej slaa Folk ihjel.  
Paa Mindets sorte Tavle  
Vil denne Dags Bedrift  
Som et Spøgelse kravle  
Med afskyelig Skrift.«

#### REVUEN

##### F a d e r e n.

Lejrens Linje Høj og Dal bekranser.  
Vaabenføre Mænd i Ridderspillet  
Prøve Kraft og Kunst med Sværd og Lanser,  
Vente Sejrens Pris af Fyrstens Hænder.

Hør, Musiken over alle Marker  
Kraftig klinger! se, hvor Staalet blinker!  
Og din raske Skimmel staar og sparker  
Utaalmodig med de hvide Sokker.

Du staar ensom mod Kanonen bøjet;  
Verdens Farve for dit Syn er svunden.  
Skønt saa tavs, du røber dog med Øjet  
En usynlig Hær af mørke Tanker.

##### S ø n n e n.

Længe Verdens Lys for mig var slukket;  
Snart man tæller mine Tankers Høre;  
Tæt mit Hjertes Kammerdør er lukket;  
Der et enligt Billed kun er hjemme.

Hun med den uendelige Blidhed,  
Naar hun mildt fra Guldkareten hilser,  
Nakkens, Armens næsten hellige Hvidhed;  
Hun, hvis Pande som en Lilje skinner:

Hun med hine brune Krøllers Vrimmel,  
Hun, hvis Tanker ere tavse Digte,  
Hun, hvis unge Liv er Glædens Himmel,  
Hun, hvis Drøm er skønne Malerier:

Hende har jeg overmodig kaaret  
Til mit Hjertes hemmelige Dronning,  
Skønt hun bærer højt paa Hovedhaaret,  
Ak! en Kres af store Diamanter.

#### F a d e r e n.

Længe har jeg læst din stille Kummer  
Paa din Kinds foranderlige Roser.  
Ogsaa har du tit i flygtig Slummer  
Fyrstedatrens Navn med Længsel stammet.

Ikke dog en kraftig Yngling synker,  
Overvældet rent af Skønhedsglansen.  
Kreaturet kun vemodig klynker  
Ved at se de blanke Maanestraaler.

Kreaturet sig i Smerte vaander,  
Hylr ved en liflig Harpes Toner;  
I sin dunkle Længsel efter Aander  
Ikke det sit blinde Savn begriber.

Ogsaa Skønheds Præster ere Helte;  
Ikke ved en himmelsk Aabenbaring

Blødt en Kunstner vil i Taarer smelte;  
Fejg han ej bedække vil sit Ansigt.

Ej det stærke Lys hans Øje blænder,  
Ufravendt han efter Synet stirrer,  
Med et modigt Bryst og travle Hænder  
Hvert et Træk han efterligner trolig.

Ja, om selv i Tornebuskens Luer  
Ham Jehova vise vil sit Aasyn,  
Ikke som en Træl den kække gruer;  
Paa den høje Røst han agter frejdig.

Hvis du taale kan det skønnes Flammer,  
Gives det dig hen til Arv og Eje;  
Dybt i dine Tankers lyse Kammer  
Gæster det dig kærlig og fortrolig.

#### S ø n n e n .

Smuk din Tale lyder og alvorlig  
Som en Broders til en yngre Broder.  
Dog, tilgiv mig! vist du fejler storlig,  
Hvis med eget Maal mit Sind du maaler.

Du er lig en Helt i Oldtids Fabler,  
Landets første Mand i Raad og Gærning:  
Fjendskaren kaster sine Sabler,  
Naar paa Stridens Mark den ser dit Aasyn.

Ares lig i Rejsning og i Stemme  
Sidder du med Sværdet paa din Ganger.  
Aldrig var du dog paa Jorden hjemme,  
Fremmed er for dig dens bedste Rose.

Skønt min Moder var saa favr og yndig,  
Fandt i dig hun kun en blid Beskytter:  
Du blandt Jordens Børn er mild og myndig,  
Men i Drømmes Verden er du Fyrste.

Du er aldrig glad, et Alvorsstempel  
Sidder paa dit Bryn, som paa Kronions.  
Sværmerisk du tit i Skovens Tempel  
Ensom taler højt med Alnaturen.

Skønt min Ærefrygt er mer end sønlig,  
Tror jeg ofte, du med Anger brydes,  
At en Vægt paa Brystet, stor og lønlig,  
Bort har drevet dig fra Livets Haver.

Mig behersker Jordens bedste Lilje,  
Ikke Tankens Ørn og Gravens Urner.  
Ikkun landsforvist og mod min Vilje  
Flygter jeg til Drømmes mørke Rige.

Aldrig dog mit Haab jeg vil forsage;  
Fyrstediademet ej mig skræmmer;  
Tithon fik Aurora til sin Mage;  
Under Purpur banker ogsaa Hjærter.

F a d e r e n.

Arme Daare! slip da Haabets Anker,  
Følg din Faders Fjed til Drømmens Rige.  
Vistnok under Purpur Hjærtet banker.  
Fly til Tankens Ørn og Gravens Urner!

Huø med den uendelige Blidhed,  
Naar hun mildt fra Slotsaltanen hilser,

Nakkens, Armens næsten hellige Hvidhed,  
Hun, hvis Pande som en Lilje skinner;

Hun med hine brune Krøllers Vrimmel,  
Hun, hvis Tanker ere tavse Digte,  
Hun, hvis unge Liv er Glædens Himmel,  
Arme! vid, hun er din Faders Datter.